

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

<i>Câteva imagini din viata de erou si de martir a lui Iuliu MANIU / Quelques images qui concernent la vie de héros et de martyre de Iuliu MANIU</i>	<i>2</i>
<i>Câteva imagini din viata de erou si de martir a lui Ion MIHALACHE / Quelques images qui concernent la vie de héros et de martyre de Ion MIHALACHE.....</i>	<i>9</i>
<i>Înscenarea monstruoasa de la Tamadau în 1947 / La monstrueuse mise en scène de Tamadau (un petit aéroport près de Bucarest) en 1947.....</i>	<i>12</i>
<i>Comemorarea lui iuliu MANIU în România si în Franta (1997) / La commémoration de Iuliu MANIU en Roumanie et en France (1997)</i>	<i>14</i>
<i>In aeternum... EROILOR NOSTRI IULIU MANIU SI ION MIHALACHE</i>	<i>16</i>
<i>Lista câtorva români din strainatate care au luat cunostinta de acest omagiu si au decis sa i se alature / La liste de quelques roumains de l'étranger qui ont eu connaissance de cet hommage et ont voulu s'y joindre.....</i>	<i>35</i>

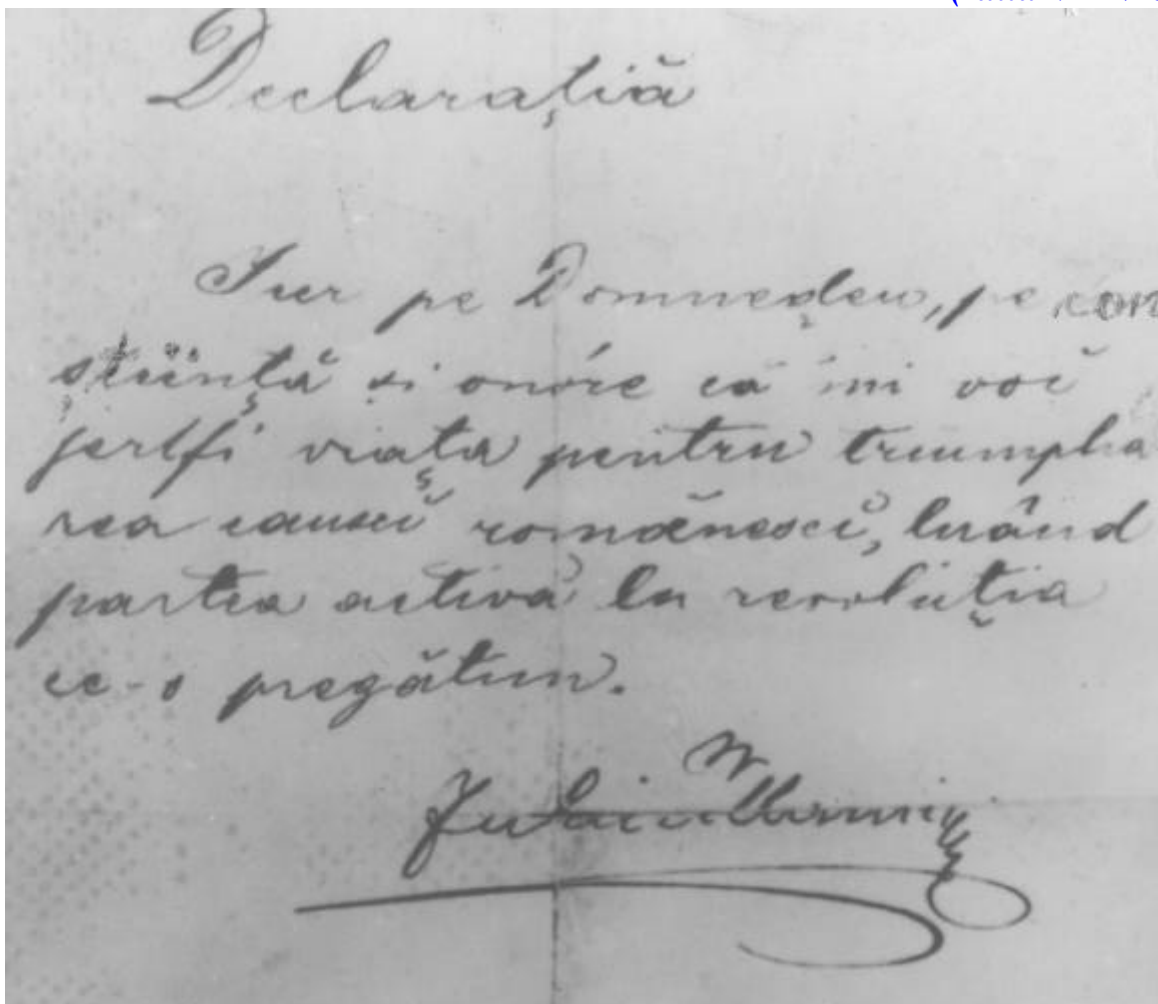
OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

**CÂTEVA IMAGINI DIN VIATA DE EROU SI DE MARTIR A LUI IULIU MANIU
/ QUELQUES IMAGES QUI CONCERNENT LA VIE DE HÉROS ET DE MARTYRE
DE IULIU MANIU**

*Jur în fata lui Dumnezeu, pe constiinta si onoare ca îmi voi jertfi viata pentru
triumful cauzei comune românesti... !*

*Je promet devant Le Seigneur, et j'y m'engage sur conscience et sur honneur,
que je sacrifierai ma vie pour que l'intérêt suprême de tous les Roumains puisse
trionpher... !*

(Iuliu MANIU)

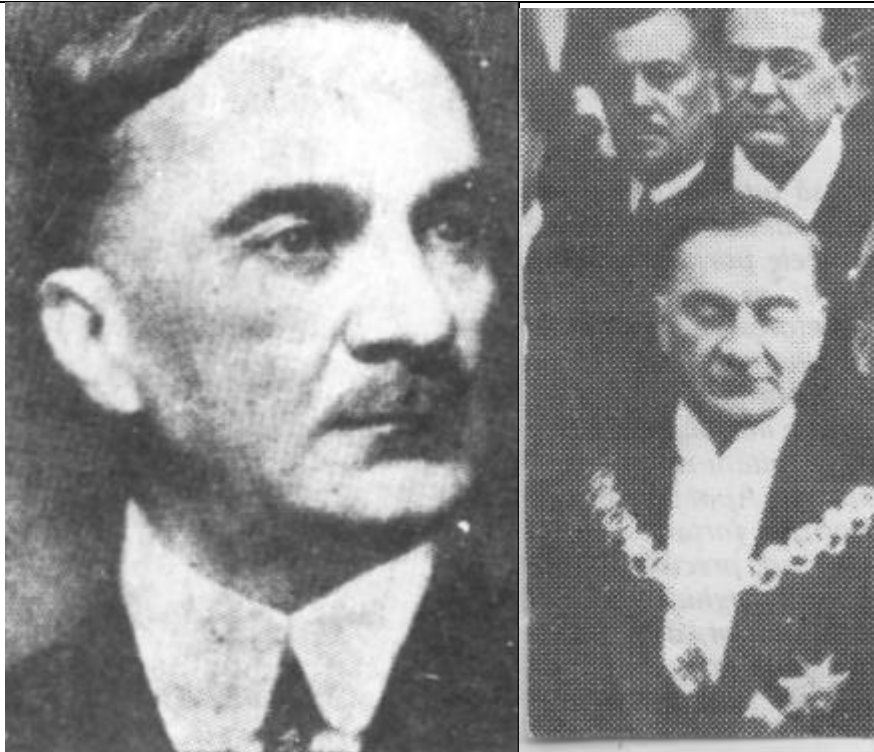
Declarația

Jur pe Dumnezeu, pe conștiință și onoare ca îmi voi jertfi viața pentru triumpha
rea cauzei românești, luând
partea activă la revoluția
ce-o pregătesc.

Iuliu Maniu

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Iuliu MANIU

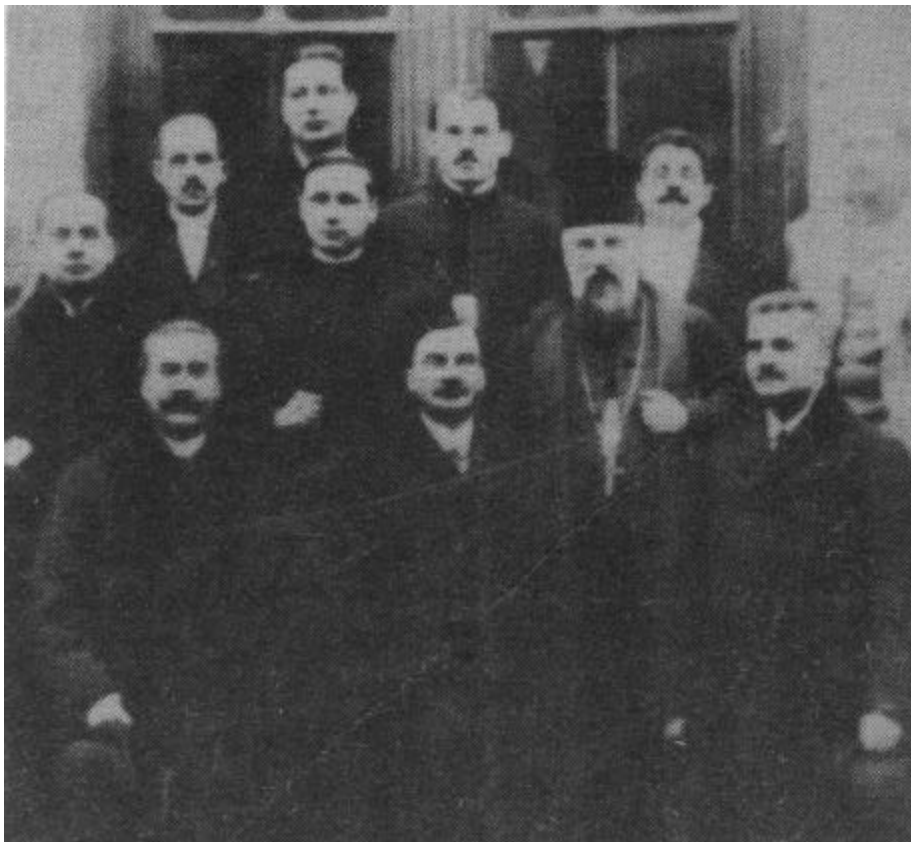
Casa Iuliu Maniu de la Badacin de pe pamântul românesc al Transilvaniei sale natale / *Le mémorial "Iuliu Maniu" de Badacin dans sa terre natale de Transylvanie en Roumanie*

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Maniu student / Maniu étudiant

Maniu în 1918 (jos în mijloc) / Maniu en 1918 (au milieu du 1er rang)

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Maniu prim Ministru, împreuna cu familia regala (1928) / Maniu, en tant que Premier Ministre du pays, accompagne la famille royale de Roumanie (1928)

În centrul imaginii sunt Iuliu Maniu si Corneliu Coposu (în picioare) / Iuliu Maniu est assis au centre (Corneliu Coposu est debout)

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

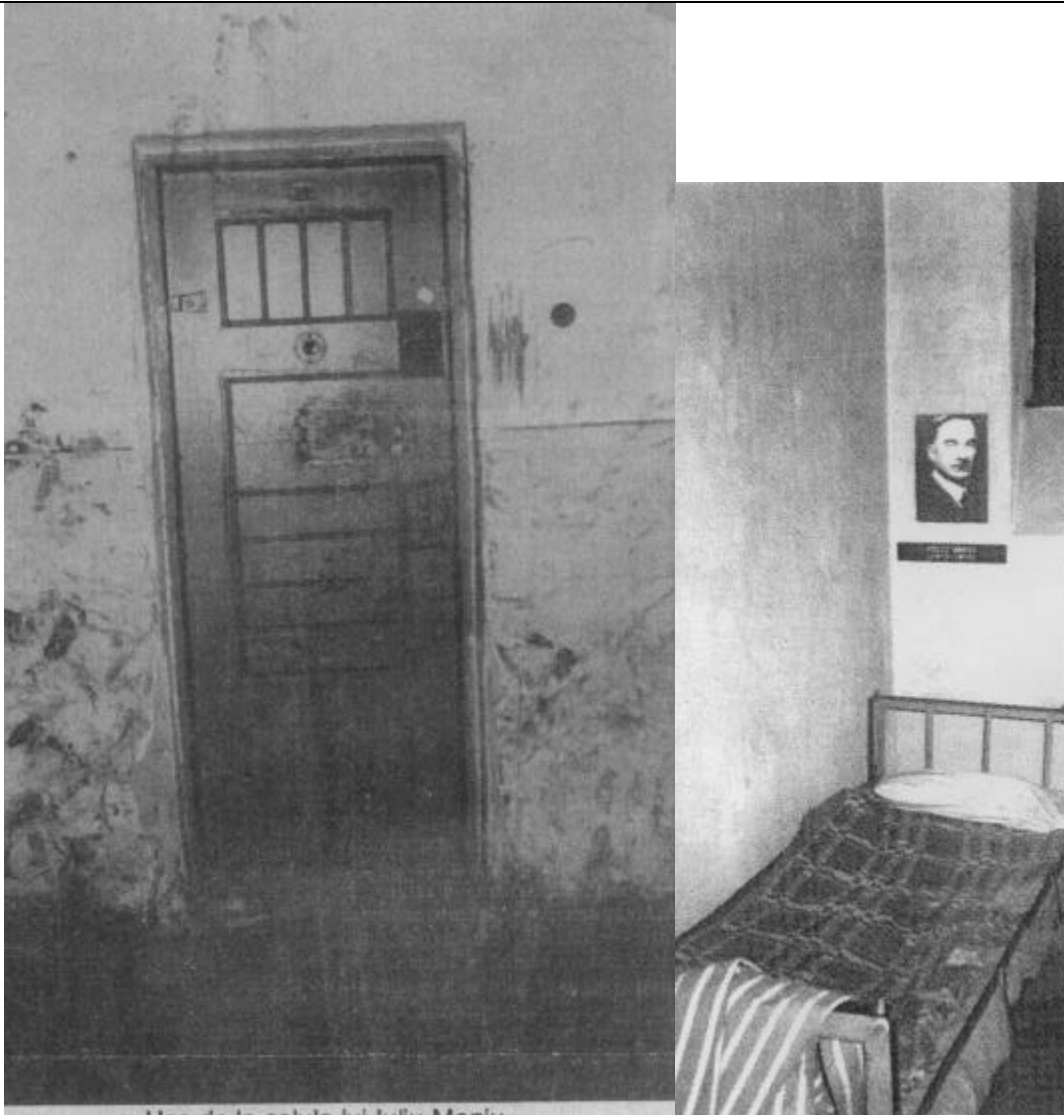

Închisoarea de la Sighet unde si'au gasit o moarte cumplita câtiva dintre cei mai
alesi fii din obârșia românilor /

*La Prison de Sighet où certains leaders Roumains ont trouvé une morte
épouvantable*

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Celula lui Maniu de la Sighet, acolo unde Maniu a fost închis și și-a găsit un sfârșit atroce ; principalele mijloace utilizate de calaii săi comunisti au fost cei doi **f** : foame + frig.

*La cellule de la prison de Sighet, où Maniu a été enfermé et a trouvé sa fin atroce ; les principaux moyens utilisés par ses bourreaux communistes ont été les deux **f** : faim + froid.*

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Coridorul celulelor unde au fost închisi Iuliu Maniu si Ion Mihalache alaturi de alti lideri politici români în închisoarea de la Galati / Le corridor des cellules de la prison de Galati où furent isolés, au début de leurs arrestations abusives, Iuliu Maniu, Ion Mihalache et autres leaders politiques Roumains

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

CÂTEVA IMAGINI DIN VIATA DE EROU SI DE MARTIR A LUI ION MIHALACHE / QUELQUES IMAGES QUI CONCERNENT LA VIE DE HÉROS ET DE MARTYRE DE ION MIHALACHE

*Pamântul este izvorul de viata material si moral al celor ce traiesc din cultura
lui si acest izvor trebuie sa le apartina lor !*

*La TERRE est la source de la vie matérielle et morale de tous ceux qui
vivent de son travail, et cette source doit leur appartenir !*

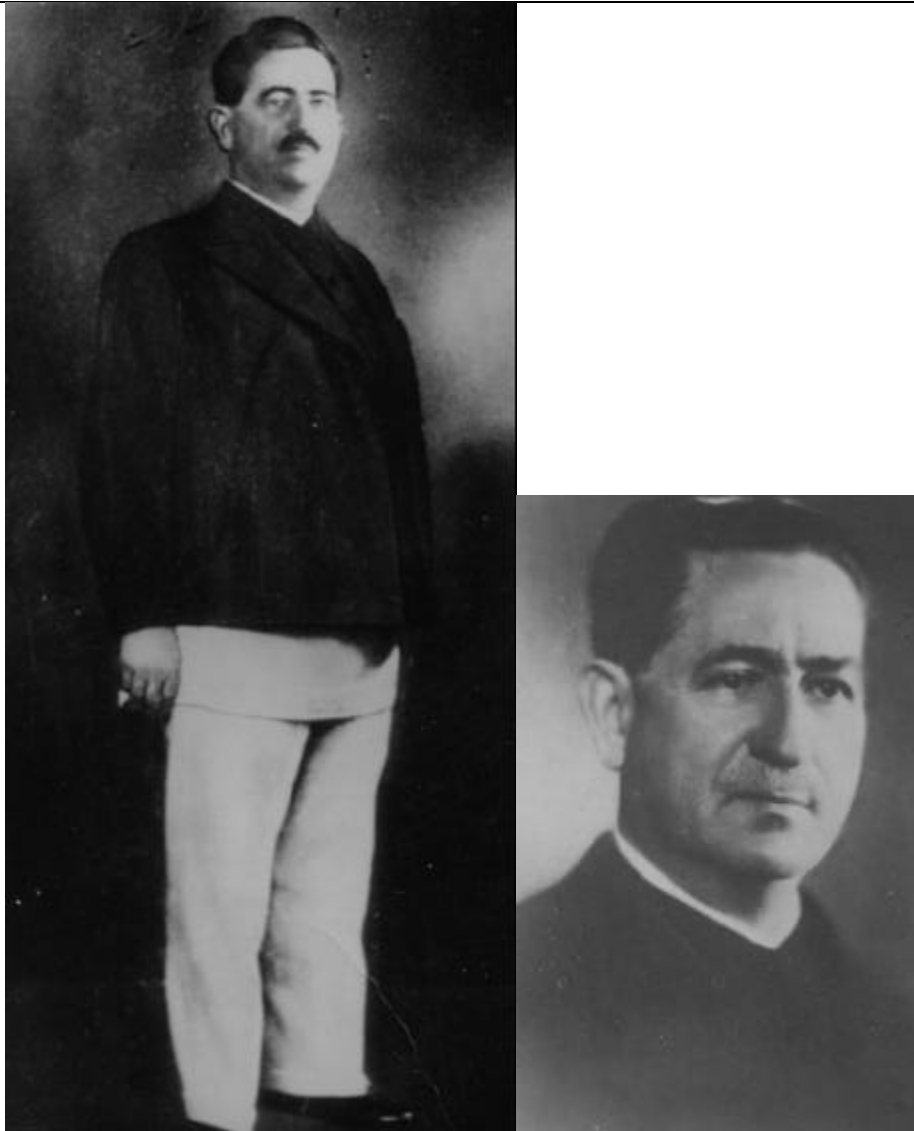
(Ion Mihalache)

**Ion MIHALACHE – Presedinte al Partidului Taranesc / Ion Mihalache –
Président du Parti des Paysans**

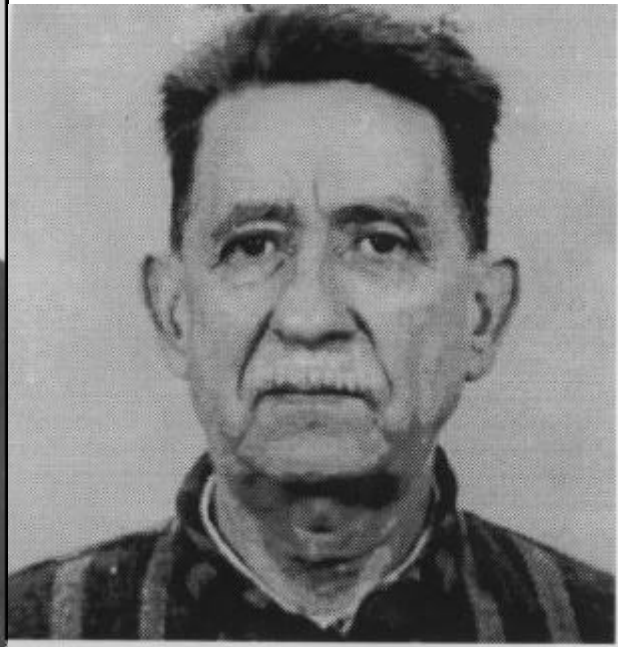
OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Mihalache în 1918 si în 1928 / Mihalache en 1918 et en 1928

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

*Mihalache la o zi dupa arestare în 1947 si ... 10 ani mai târziu / Mihalache
après le premier jour de son arrestation en 1947... et dix ans plus tard*

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

ÎNSCENAREA MONSTRUOASA DE LA TAMADAU ÎN 1947 / LA MONSTRUEUSE MISE EN SCÈNE DE TAMADAU (UN PETIT AÉROPORT PRÈS DE BUCAREST) EN 1947

La siguranta statului "instructia" s'a facut în cea mai mare parte cu detinuti aflati sub presiunea alternativei : "acuzat" sau "martor"(acuzator) si nu sub juramânt... (Ion MIHALACHE)

Mihalache va déclarer devant ses bourreaux de juges : "Les autorités de la sécurité d'état ont mené une instruction où les témoins étaient tous obtenus de la part de gens en état de privation de liberté et mis devant l'alternative : accusé ou accusateur – complices des autorités, sans jamais demander une prestation sous serrement ...".

Grupul „Tâmădău” în momentul arestării. De la stânga la dreapta: Nicolae Carandino, Lily Carandino, Ilie Lazăr, Gh. Popescu, C-tin Gafencu, D-tru Borcea, Ion Mihalache, Eugen Borcea, Fulvia Penescu și Nicolae Penescu.

*Mihalache est au centre du groupe. Douze personnes, à savoir quelques hommes politiques de l'opposition démocratique en 1947 et leurs propres familles!... devaient prendre place au bord de DEUX AVIONS "BIPLACES".
Question d'arithmétique...*

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Cele două
avioane IAR
39, a câte
două locuri

Les deux avions à deux places qui devaient servir à "la fuite honteuse" de 12 personnes incriminées de haute trahison...

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE
COMEMORAREA LUI IULIU MANIU ÎN ROMÂNIA SI ÎN FRANTA (1997) / LA
COMMÉMORATION DE IULIU MANIU EN ROUMANIE ET EN FRANCE (1997)

Sufletul mi'l închin Atotputernicului Dumnezeu, tot devotamentul meu si dincolo de mormânt mult încercatului meu neam românesc... (Iuliu Maniu).

Iuliu Maniu a été commémoré en Roumanie et en France en 1997

Voici un passage de son testament qu'il a rédigé en 1944 quand les menaces allemandes, qui exigeaient son élimination physique, se faisaient de plus en plus pressantes : "Je mets mon âme entre les mains du Seigneur, et j'avoue toute ma dévotion à mon peuple Roumain, oh combien éprouvé par l'histoire..."

Placa comemorativa din tara dezvaluita în 1997 / La plaque commémorative dévoilée en Roumanie en 1997

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Expozitia din incinta Ambasadei Române de la Paris din 1997, când o parte dintre românii diasporei de la Paris l'au putut comemora acolo pe Iuliu MANIU / *Plaquette commémorative présentée lors d'une exposition qui a eu lieu au siège même de l'Ambassade de Roumanie à Paris en 1997 ; à l'époque, une partie des Roumains de la dispersion de Paris, ont pu commémorer là-bas un tel événement.*

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE IN AETERNUM... EROILOR NOSTRI IULIU MANIU SI ION MIHALACHE

Exegi monumentum aere perennius (*Am desavârsit un monument mai durabil decât aerul - Horatiu, Oda a III^a, Cartea Odelor*)

Dragostea fata de trecutul atât de zbuciumat al neamului din care ne tragem, ne anima si pe noi, pe românii care suntem dispersati în lumea larga. În acelasi timp ne revine si responsabilitatea noastra de contemporani în fata istoriei ravasite a acestui popor românesc, istorie ciuntita si manipulata de rauvoitori. Suntem dintre cei care ne recunoastem sustinatori ai P.N.T.C.D-ului si ne positionam acum împreuna cu Victor Ciorbea în toata piosenia fata de memoria eroilor nostri si marturisim mândria de a fi români în pofida tuturor denigratorilor. Vrem ca împreuna cu cei cu care suntem în cuget si în simtire sa comemoram figurile luminoase ale lui Iuliu MANIU si Ion MIHALACHE, acesti doi Ctitori de Tara si martiri ai neamului românesc. Ei, MANIU si MIHALACHE, sunt cei care au fixat puncte de reper permanente pentru viata politica democratica din România. Personalitatile lor fac, credem noi, unanimitate în judecata pozitiva a românilor de'acasa si din dispersie. Unirea întru comemorarea lor, speram noi, sa fie premonitoare pentru unitatea întru BINE a întregii fapturi a neamului românilor.

Demersul nostru este motivat de elementele remarcabile de istorie pe care oricare dintre români nu poate sa le uite vreodata :

- Împlinirea a 130 de ani de la nasterea lui Iuliu MANIU
- Împlinirea a 50 de ani de la exterminarea lui Iuliu MANIU în temnita de la Sighet
- Împlinirea a 121 de ani de la nasterea lui Ion MIHALACHE
- Împlinirea a 40 de ani la exterminarea lui Ion MIHALACHE în temnita de la Râmnicul Sarat.

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Iuliu MANIU si Ion MIHALACHE sunt amândoi nascuti si crescuti în vatra româneasca, în traditia stramoseasca si în morala crestina. Ideile si idealurile politice pe care le'au afirmat si practicat în termenii cei mai moderni, îi plaseaza în avanposturile gândirii si traditiei politice europeene si la nivel mondial.

Iuliu MANIU s'a nascut pe 8 ianuarie 1873 la Simleul Silvaniei. Este nepot al lui Simion Barnutiu, liderul transilvan pasoptist care spunea pe 2/14 mai 1848 în cuvântarea din Catedrala Blajului :*"...Uniti'va cu poporul toti... si va consultati cu un cuget asupra mijloacelor reînvierii nationale, pentru ca toti sunteti fii ai aceleiasi mame si cauza este comuna ; tineti cu poporul toti ca sa nu rataciti, peatru ca poporul nu se abate de la natura..."*

MANIU a crescut odata cu dorinta de libertate a poporului român. Plângerile acestui popor sunt înscrise în Memorandul din 1892 si sunt raspândite în toata Europa. Atunci, în Europa ele sunt ascultate si recunoscute ca drepte si adevarate. Este epoca în care un Georges Clemenceau socotea o rusine acel proces împotriva românilor ce fusese intentat de autoritatea maghiara delegatilor poporului român. Maniu era atunci presedinte al societatii studentesti "Petru Maior". Constrâns de vitregii si animat de focul dragostei de poporul din care se tragea, tânarul MANIU va trece muntii la fratii de peste Carpati si la Roman, în fata tineretului din România depune acest juramânt :

"Jur în fata lui Dumnezeu, pe constiinta si onoare ca îmi voi jertfi viata pentru triumful cauzei românesti."

Toata viata lui s'a constituit în sensul acestor legaminte. Prin tragismul ei, jertfa lui a depasit închipuirile cele mai negre. Sa dea Dumnezeu sa nu'i fie inutila jertfa, asa cum au sperat cei care i'au planuit si i'au infaptuit sfârșitul.

MANIU s'a angajat de la început în prima linie pe care n'a mai parsit'o niciodata. Aceasta prima linie ne'a lasat'o mostenire pentru a afirma si a apara existenta româneasca la rascrucii de drumuri si de vremuri, acolo unde ne'a asezat noua Dumnezeu tara de bastina.

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

MANIU a reusit sa cucereasca respectul unanim prin demnitatea atitudinii lui si spontanietatea inteligentei replicilor lui. Si unde asta ? Tocmai în parlamentul de la Budapesta, în conditii de dificultate usor imaginabile si în ziua de azi. Acolo, el combate astfel, chiar în templul administratiei maghiare, politica de asuprire împotriva românilor din Transilvania si zadarniceste în mare masura planurile de desnationalizare ale guvernantilor unguri. Asta nu'l fereste de ura celor vizati de criticile lui si mai ales nu ramâne fara urmari. Nu din întâmplare, presa din Budapesta o sa scrie : "MANIU este vrednic sa fie lovit în cap ca o fiara salbatica". Tempora... Mores...

Clarviziunea lui Iuliu MANIU îi va permite acestuia sa intuiasca ca lupta pentru existenta nationala la Gurile Dunarii nu se va desfasura în România Mica ci în Transilvania, acolo "*unde dam lupta pe viata si pe moarte pentru întreg neamul românesc*". Asa ajunge MANIU sa sustina pozitia Ramâniei pentru a nu fi atrasa de partea Triplei Aliante si sa declare : "*sa se stie ca nici în fata spânzuratorii, eu nu voi cere ca România sa intre în razboi alaturi de puterile centrale...*"

Locotenentul Iuliu MANIU a plecat pe frontul austriac si, *prudence oblige*, nu este trimis sa lupte împotriva românilor. Timpul trece, anii se scurg si razboiul curma milioane de vietii în Europa. Imperiile ce pornisera macelul se clatina si se prabuesc în debandada. În Octombrie 1918, MANIU cere ultimativ, în parlamentele de la Budapesta si Viena, "*dreptate românilor în propria lor vatra*". Iar atunci când fronturile se prabuseau, locotenentul MANIU nu pregeta si ia comanda celor 50 000 de ostasi români prezenti în Capitala fostului imperiu austro-ungar si sa asigure ordinea în urbea unde glasurile lui Horea si ale Memorandistilor nu avusesera ecou. Pe strazile capitalei imperiale unde se auzise deunazi "Valsul Dunarii albastre" el face sa irumpa vocea uitatilor Imperiului si pasul lor cadentat de ritmul lui "Desteapta'te Române" ! Dreptatea istoriei irumpe si ea întrun târziu. Ocazia se întrupeaza. Pe 15 noiembrie 1918 delegatia Budapestei vine la români acasa ca sa se tocmeasca. Iuliu MANIU îi asculta pe unguri si, fara sa ezite un singur moment, prin doua cuvinte "Desfacere totala" pune capat la aproape un mileniu de crunte suferinte si amarnice spolieri.

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Derularea evenimentelor se face în cadrul celei mai autentice democratii. Pe 28 noiembrie 1918, la Congresul de la Cernauti prezidat de Iancu Flondor, delegatii din Bucovina declarara nul si neavenit actul vânzarii din 1773 si hotarâra unirea cu România. Doua zile mai târziu, pe 1 decembeie 1918, cei 1228 de delegati alesi la Congres si veniti din toate partile Transilvaniei consfintesc si ei MAREA UNIRE. Au loc acte si se împlinesc gesturi încarcate de simbol si de istorie : delegatii la Congresul de la Alba Iulia apar pe sub poarta lui Mihai Viteazul la Alba Iulia si în Cetate, pe platoul executiei în imediata apropiere a locului supliciuului trasului pe roata al lui Horia si al lui Crisan. Semnele vremurilor s'au schimbat.

Acolo, la Alba Iulia pe 1 Decembrie 1918, Iuliu MANIU depune înca odata juramântul. O face pentru a doua oara la interval de aproape trei decenii. Dar de data asta locul este chiar în Transilvania si timpurile s'au schimbat. Sunt prezenti cei 4 Arhieri si în fata Marei Adunari Nationale, MANIU, în numele poporului românesc pe care'l reprezinta cu profunda legitimitate, poarta chezasie ca *“voi pastra integritatea Ardealului încorporat la România si voi lupta pentru respectarea drepturilor poporului român”*. În cuvântarea rostita, în auzul si în vazul celor peste 100 000 de tarani, MANIU a mai spus : *“Noi consideram realizarea unitatii nationale ca un triumf al libertatii omenesti si vrem sa întronam pe aceste plaiuri libertatea tuturor neamurilor si cetatenilor. Nu vrem ca din oprimati si asupriti sa devenim oprimatori si asupritori...”*.

Se facea în fine DREPTATE. Ea izvora din principiul liberei autodeteterminari, pe baza dreptatii istorice si etnice. În logica urmarilor acestui eveniment este semnificativa luarea de pozitie a presedintelui de atunci al Frantei, Alexandre Millerand (1920 – 1924). Aceasta sublinia într'o scrisoare adresata *Comisiunilor de delimitare a frontierelor* : *“...O stare de lucruri chiar milenara nu merita sa dainuiasca atunci când ea este recunoscuta ca fiind contrara justitiei....”*.

Iuliu MANIU a continuat lupta politica în România devenita Mare. Lupta nu'i era usoara. În pofida dificultatilor inerente situatiei, MANIU se va angaja în lupta fara sa pregete si zi de zi în cei aproape treizeci de ani pe care'i avea sa'i mai dea Dumnezeu. Va ocupa în acest rastimp cele mai înalte demnitati ale Institutiilor Statului român :

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

- Presedinte al Consiliului Dirigent
- Membru de Onoare al Academiei Române
- Presedinte al Partidului National si apoi a celui National Taranesesc
- Presedinte – în trei rânduri – al Consiliului de Ministri
- Deputat în toate legislaturile.

În toata amploarea si în toata diversitatea slujirii României si a poporului românesc de catre Iuliu MANIU, exista un element comun care se impune oricarei analize lucide : el este în tot timpul si în tot locul adversarul declarat al tuturor dictaturilor.

În perioada de dupa Unire, în lupta politica care se da în România reîntregita, are loc pentru MANIU si pentru tara un eveniment care va marca destinele si istoria românilor : drumul lui politic se încruciseaza cu cel al lui Ion MIHALACHE. Este si el, MIHALACHE, la rândul lui un alt neînfricat luptator pentru drepturile taranimii. Amândoi își vor împlăti vietile politice si își vor uni fortele pe calea democratiei si a dreptatii sociale. Asa vor da ei glas vointei Nationale si vor fi nedespartiti pâna la moarte.

Ion MIHALACHE a rasarit dintr'o samâta sanatoasa a nemului de tarani al românilor. A vazut lumina zilei la 18 februarie 1882 în satul Topoloveni din Muscel. Va creste pe batatura unei familii numeroase de oameni saraci asa cum erau atunci taranii români. Traind printre ai lui, printre tarani, MIHALACHE le'a deprins obiceiurile, le'a intuit nazuintele si le'a înțeles durerile. Nu a pregetat sa'si însuseasca mânuirea condeiului si sa'si perfectioneze arta vorbirii, daruri pe care le'a pus în slujba taranilor lui din care se tragea si de care în fapt numai moartea l'a separat.

MIHALACHE este un învator taran. Muscelean inzestrat de Dumnezeu cu o minte ascutita, el se formeaza ca atât alti semeni de'ai lui din acel timp la lumina îndemnurilor lui Constantin Dobrescu-Arges. Asa se înscrie tânarul învator MIHALACHE într'un demers care'i va face cunoscuti pe taranii lui din Topoloveni de Muscel unei întregi Europe, de la Dunare si pâna la Marea Nordului.

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

De tarani MIHALACHE nu s'a mai despartit niciodata. A început la ei si a fost tot timpul cot la cot cu ei. Cu ei s'a dus MIHALACHE si la lupta pentru întregirea neamului. În aceasta veritabila epopee de neuitat a românilor, fratele lui Ion MIHALACHE, anume Dumitru MIHALACHE si el tot învator a cazut întâi ranit în luptele pentru apararea Cadrilaterului. La putin timp dupa ce se întremase din rani, Dumitru avea sa moara ca un erou, pe Arges, aparând glia tarii în razboiul mondial dintâi.

Ion MIHALACHE i'a continuat misiunea fratelui cazut în lupta. S'a dus si el în razboi împotriva cotropitorului de glie româneasca si a iesit din transeele primului razboi mondial invismântat cu Pelerina lui Mihai Viteazul.

MIHALACHE venise pe lume în vremea în care aparuse si "Problema taraneasca". Soarta celor de la coarnele plugului nu se îmbunatatise semnificativ dupa dezrobirea promulgata de catre Cuza si Kogalniceanu. Erau situatii în care soarta unora dintre devenise chiar mai grea. Sistemul censitar si legea tocmelilor contribuiera la multe dintre nedreptatile ce urmasera unei legi, care se voise generoasa în sine. Asa se ajunge la situatii greu de explicat si si mai greu de suportat în care taranul este dus cu forta sa munceasca pe pamântul altui proprietar. În multe cazuri, acest alt proprietar nu este altul decât primarul comunei, primar care are la dispozitie un aparat represiv devenit auxiliar al îndeplinirii vointei lui samavolnice. Au loc rasvratiri. Se cauta instigatorii si se gasesc printre faclierii satelor : preoti si învatori. Practica samavolnica va fi curmata la începutul secolului trecut si mai ales dupa primul razboi mondial. Ea va fi reluata, insutit mai crunta, dupa al doilea razboi mondial. Pretul sângelui varsat... De prin 1947, dupa modelul sovietic, comunistii adusi de rusi încep sa ia taranului TOT : pamântul, casa, traditia, credinta si'n multe cazuri chiar viata.

Ctitori de tara, Iuliu MANIU si Ion MIHALACHE s'au întâlnit în parlamentul României devenite Mari. În acest Parlament, la rândul'i si musceleanul va fi ales în permanenta ca deputat în toate legislaturile pâna în 1946.

Ca înalt demnitar, MIHALACHE a purtat pe umerii lui functiile de Ministru al Agriculturii si mai apoi pe cele de Ministru de Interne. Ramâne de neuitat, si este întotdeauna valabila aceasta asertie a lui MIHALACHE :

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

“Pamântul este izvorul de viata material si moral al celor ce traiesc din cultura lui si acest izvor trebuie sa le apartina lor”.

Identificarea lui Ion MIHALACHE cu cei care'l alesesera ca reprezentat ca sa le apere drepturile prin legea agrara este admirabil redata de Pamfil Seicaru :

“Ion MIHALACHE când vorbea primei Camere a României Mari, avea în fata ochilor lungul sirag de tarani truditi, care au întors brazda pe un pamânt care nu era al lor. Emotia lui era sincera, convingerile lui se formasera în el, devenisera organice ca respiratia, ca bataile inimii. Când a terminat, a urmat o tacere, ca dupa ce s'a sfârșit o simfonie si apoi furtuna aplauzelor unei majoritati fermecate, entuziaste”.

Înaltul lui devotament fata de cei în suferinta a putut fi constatat de la începutul luptei politice organizate. Astfel, MIHALACHE se adreseaza Regelui în numele Partidului Taranesc:

"Rog pe Majestatea Voastra sa intervina grabnic pentru înlaturarea abuzurilor, ilegalitatilor si speculei ; sa intervina pentru a se da Tarii o administratie, care, în loc de politicianism coruptor, sa faca gospodarie cinstita, scapând taranimea de foamete si de boale..."

Asa a vorbit MIHALACHE atunci de parca ar fi fost azi. Au trecut de atunci atâtea si atâtea decenii de suferinta. Ce alta dovada mai vrednica de temeinicie vreti sa mai dam pentru a arata valabilitatea unei gândiri, gândire pusa în slujba vointei nationale cum era aceea a lui Ion MIHALACHE ?

În multe privinte complementari unul cu altul, Iuliu MANIU si Ion MIHALACHE rămân solidari în fata încercarilor prin care trece tara. Atunci când Carol II dizolva PNT-ului în 1938, ei protesteaza cu energie si'l anunta pe rege : *“...nu putem considera rostul nostru istoric în evolutia Statului ca încetat, în urma unui decret-lege si ne simtim obligati a continua activitatea noastra legala si de ordine, depusa totdeauna în interesul superior al Statuuii român...”*

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Tot pe linia asta, pentru salvarea Tarii, când începuse cutremurul ce a premers prabusirea frontierelor, în toamna anului 1938 MANIU si MIHALACHE au facut urmatoarea declaratie :

“Consideram ca regimul de dictatura regala ascunde, prin desfiintarea libertatilor publice si prin înabusirea completa a presei, gravele primejdii ce se apropie si de hotarele tarii noastre, prin tendintele revizioniste... Declaram ca orice încercare de stirbire a hotarelor tarii, trebuie sa fie respinsa de împotrivirea Natiunii întregi, constienta si hotarâta sa apere hotarele care sunt sfinte, pentru ca nu cuprind decât patrimoniul national al Românilor”.

Putin timp mai târziu, Iuliu MANIU nu pregeta sa'l faca raspunzator pe regele Carol II. Dupa ce tara pierduse patru provincii, MANIU se adreseza regelui si'i spune acestuia ca *"în politica se platesc greselile si se sanctioneaza ca de alt fel si în viata sociala de toate zilele"*. MANIU nu ezita sa'i spuna lui Carol ca singura cale care îi mai ramânea unui monarh, în asemenea circumstante, era abdicarea.

Pe 8 Septembrie 1940 MANIU, analizând în presa vremii în articolulul intitulat *Cauzele prabusirii fostului regim*, va scrie :

“Suprema porunca, dupa 10 ani de grea încercare trebuie sa fie întoarcerea la Dumnezeu si la Natiune...”

În acele vremuri tulburi, Iuliu MANIU care'si dadea seama de forta democratiei, prevazând evolutia politica viitoare a omenirii scrie urmatoarele :

"Sunt convins ca victoria finala va fi câstigata de Anglia care stapâneste marile cai de comunicatie, precurn si toate resursele de materii prime ale lumii".

Iuliu MANIU a actionat totdeauna ca un Om de Stat preocupat numai de interesul poporului sau. Actiunea lui a fost permanenta, dar a devenit si mai pregnanta în timpul razboiului început în '41, razboi unde România fusese constrânsa sa intre. Atitudinea lui MANIU deranja pe ocupantul german, iar presedintele PNT-ului o stia. MANIU simtea împresurarea din juru-i, fapt ce l'a determinat sa'si faca testamentul în care sta scris :

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

“Sufletul mi-l închin Atotputernicului Dumnezeu, tot devotamentul meu si dincolo de mormânt mult încercatului meu neam românesc...”.

Încea din toamna lui 1940 la Brasov, ambasadorul Germaniei în România – Manfred von Killinger afirmase ca daca MANIU nu se potoleste, *"îi va pune pumnul în gura"*. Iuliu MANIU s'a dovedit a fi arhitectul combaterii si înlaturarii hitlerismului din România, dirijind activitatea clandestina prin înfiintarea unui post de radio pentru a tine legatura cu Aliatii. Atunci când cei ce derulau asemenea operatiuni au fost arestati si pusi în temnita la Malmaison, Maniu îl pune în garda pe Antonescu sa nu se atingă un fir de par al acestora. Si astfel pâna si din închisoare ei au reusit sa continue codificarea si descifrarea mesajelor cu strainatatea. Pe 12 Aprilie 1944 la Salzburg, Hitler însusi îl atentioneza pe Ion Antonescu ca are informatii ca Iuliu MANIU duce tratative cu anglo-americanii. Acestia îl invitau pe MANIU la Londra ca sa actioneze. J. Von Ribbentrop, Ministrul de externe al reich-ului afirma chiar în fata lui Antonescu ca *"o astfel de tradare în Germania ar fi pedepsita cu pedeapsa capitala, iar un om ca MANIU ar fi fost de mult timp spânzurat"*.

Amenintarile ocupantului hitlerist au devenit tot mai presante. Temerile lui Maniu - în privinta propriei lui vieti - se vor adeveri. În schimb, pentru punerea în opera a amenintarii cu moartea, sorocul va fi la putin timp dupa terminarea conflagratiei militare. Se vor însarcina de aceasta crima, românii însisi. Este drept sa spunem ca, dar sub nici un motiv ca unica scuza, crima va fi savarsita la incitarea si cu pravoslavnică blagoslovire a ocupantului venit acum de la soare rasare. Românii rezistasera somatiei nemtesti. Cu rusii în schimb, porunca diavolesca s'a împlinit : Maniu a fost masacrat ! Calai lui Maniu o vor face în vreme zisa de pace. În fapt era un adevarat razboi civil. Acesta va dura în fapt în România mai bine de patru decenii. Ranile lasate în trupul si în cugetul românilor de razboiul declarat fiintei lor de catre comunism sunt si azi înca nevindecate. Lucrurile s'au petrecut si la noi dupa canoanele bolsevicese aplicate cu "succes" în Rusia de ciracii lui Ilici, Djugashvili & co. Eram, o data în plus, confruntati cu soarta noastra de a fi fost asezati asa de departe de Dumnezeu si asa de aproape de rusi.

MANIU a încercat imposibilul pentru a se opune destinului potrivit al României. El trimite, înainte cu mult timp de finele razboiului, emisari peste fruntariile tarii. Misiunea lor

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

era sa pledeze acolo cauza româneasca si sa instituie un canal de legatura cu strainatatea. Emisarii alesi si trimisi de MANIU erau oameni de mare curaj ce nu au ezitat un moment sa si puna propria lor viata în pericol. Din nefericire, soarta Ramâniei s'a jucat în alta parte si peste capul românilor.

În schimbul sacrificiului ei, România – care prin trecerea ei în tabara aliata a grabit cu mai bine de sase luni sfârșitul razboiului, crutând viata a milioane de oameni – s'a pomenit invadata de "eliberatori". S'au repezit rusii ca haitele în România. În furgoanele ei armata rosie ne'a adus ciurma comunista si holera colaborationista. Era drojdia pescuita în lupanarele internationalelor comunarde din care'si recrutau tiitoarele si tucalarii internationalistii cu secera si ciocanul.

Prima tinta a "eliberatorilor" a fost MANIU. Directiva era data chiar de Stalin. Portile iadului s'au deschis în România : temnitele de exterminare, tortura salbateca de iz de ev mediu asiatic, persecutiile cele mai înversunate împotriva a tot ce putea fi mai bun din neamul românilor, înscenarile cele mai infame, arestarile abuzive, asasinatetele, atacurile brutale si de nimic provocate, tot ce a inventat arsenalul infernal al totalitarismelor hitlerismului si fascismului, a fost perfectionat, sporit si aplicat cu o cruzime de neegalat de catre regimul comunist instalat de rusi în România. Atunci tara noastra a devenit, si documentele rusesti si românești recent dezvaluite o confirma, "*laboratorul ororii*" pentru criminalii schizofreni care guvernau patria sovietelor. Rusii își extindeau sfera lor de influenta înspre europa rasaritena, spre vestul vastului lor imperiu. Partea asta de lume europeana a fost abandonata comunismului rusesc, cu un cinism fata de soarta popoarelor rar vazut în istorie. Cedarea asta era si o inconstienta sinucigase fata de viitorul popoarelor din apus. Complicii vânzarii vor plati si ei un pret : propriile lor popoare din vestul europeii vor fi supuse santajului rusesc vreme de înca o jumătate de secol dupa finele marii conflagratii din anii '40. Pentru observatorii lucizi, apare evident ca santajul continua si'n ziua de azi. Ursul își (mai) schimba si el parul... dar pentru narav, lecuiala nu s'a gasit.

În România de dupa razboi nu se mai umbla cu manusi : se umbla ca la rusi. "*Der, die das*" devenise "*davai cias*". Români nu mai au acum frontiere cu vestul. Se va trece atunci la o "*solutie rapida*". Dupa furtul alegerilor din 19 noiembrie 1946, a urmat lichidarea opozitiei

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

si înscenarea procesului împotriva conducerii P.N.T-ului. Era *opera prima* a internationalei comuniste cu sediul la Moscova, de lansare a actiunii de lichidare a conducatorilor partidelor taranesti din Polonia, Ungaria, Bulgaria si România. Românii aveau privilegiul sa se înceapa cu ei. Devenisera cobai si câini pentru pavlovi.

În 14 iulie 1947 se însceneaza la Tamadau asa zisa fuga a "*leaderilor istorici*". 12 persoane erau prinse în *flagrant de încercare de parasire frauduloasa a tarii* cu doua avioane IAR 39 de câte doua locuri fiecare. N.B. : în fiecare avion unul dintre cele doua locuri era pentru pilot. Detaliile de aritmetica elementara nu intrau în calculele "*organelor*". Acum, la mai bine de o jumatate de secol de la aceste evenimente, ne'am putea întreba : sa fi fost vorba despre o culme a incostientei fata de o "*eventuala viitoare marturie în fata istoriei*" ? Sa fi fost un cinism al autoritatilor din acele vremuri, legat de convingerea lor ca orânduirea de tip hazna a istoriei, în care ne aruncau pe noi pe români, nu avea sfârșit ? Pentru ca, vezi Doamne, comunismul instaurat de ei era sfârșitul istoriei. Sau era vorba pur si simplu de prostie dusa pâna la paroxism – exercitiu ce va deveni definitiv comunismului românii "*bastinosi*" în "*ani lumina*" si de "*glorie*" de mai târziu ? Este greu sa ne pronuntam, cautând o elementara logica juridica si un minimum de bun simt, asupra mobilului ce'i anima atunci pe diriguitorii comunisti "*internationalisti*" ai României instalati si teleghidati de Kremlin. Ei hotarasc sa faca mare tam-tam si publica, în simulacrul de presa pe care'l mai lasau sa apara, fotografii "*document*" al celor 12 persoane surprinse (n.n. : la reconstituire) în fata corpurilor delictive : cele doua avioane de 4 locuri dintre care pilotii (care nu figurau la reconstituire) trebuiau sa ocupe doua dintre ele. *Quod erat demonstrandum...*

Au urmat sute si sute de alte arestari. Oameni din toata tara au fost azvârliti în beciurile comuniste unde "*organele competente*" s'au dezlantuit. Batai, amenintari, santaje... nimic nu este uitat din arsenal. Scopul trebuia atins : trebuia probata crima fugitivilor si obtinuti câte mai multi martori "*spontani*" ai acuzarii. Credibilitatea unor asemenea marturii este de interes cu totul secundar pentru cei care'i comanda pe tortionari. În România se deschisese un super laborator al ororii si nimeni nu se mai încurca în amanunte. Se lucra în stil mare si... la drumul mare.

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

S'au întocmit 99 de dosare ale anchetei, fiecare dosar fiind în câte un biblioraft, si care puse unul lângă altul însumau 5 metri si contineau peste 150 000 pagini. Sunt pagini pline cu minciuni dictate de anchetatori si scrise sub tortura de catre anchetati. Sa luam de exemplu doua dintre declaratiile principalilor acuzati, lideri ai Partidului National Taranist.

Ion MIHALACHE va spune "judecatorilor" lui : *“Procesul s'a înjghebat de catre organele de siguranta ale statului care m'au detinut 103 zile ; majoritatea fruntasilor partidului din tara stau înca cu miile închisi în lagare, începând din luna Martie (n.n.1947), ori ascunsi departe de domiciliile lor, urmariti pentru a fi arestati... Nu pot sa particip la desfasurarea unui proces, fata de o instanta, în care se critica întreg trecutul meu politic, trecut de linie dreapta si luminoasa închinat binelui obstesc si Patriei, atât în timp de pace când am fost onorat de cetatenii din mai multe puncte ale tarii cu trimiterea ca deputat al lor, în Parlament, în toate alegerile ce s'au desfasurat dela 1919 încoace si pâna în toamria lui 1946 când mi'au rapit drepturile de a vota si de a fi ales, prin judecatori anume alesi, cât si în razboiul din 1916-1918, de unde m'am întors cu cele mai înalte decoratii militare românie si aliate... La siguranta Statului “instructia” s'a facut în cea mai mare parte cu detinuti aflati sub presiunea alternativei : “acuzat” sau “martor”(acuzator) si nu sub juramânt...”*.

Iata acum un extras din cererea lui Iuliu MANIU (n.n. : care era doctor în drept !), adresata în timpul procesului catre Presedintele Tribunalului : *“... Nu mi s'a pus la dispozitie dosarul documentelor instructiei, nu mi'ati acordat cuvântul înainte si dupa rechizitoriu, nu am putut prezenta contraprobe, nu mi s'a admis sa fiu confruntat nici cu ceilalti acuzati si nici cu acuzatorii mei, nu mi se permite sa'mi procur obiectele de prima necesitate care s'au uzat sau au disparut. Sunt nevoit sa prezint un nou caz de nulitate. Tot ce mi se reproseaza este NEADEVARAT de la început si pâna la sfârșit ! Sunt acuzatii luate din presa de bulevard, inventii si pure neadevaruri ! Nu am sustras documente... nu este adevarata nici una dintre acuzatii... sunt absolut fantastice... o dezbatere haotica ! Nu am trimis în strainatate decât memorii documentate asupra faptului ca guvernul Groza nu respecta conventiile internationale. Aveam o raspundere morala, eu care o viata întreaga de om am sacrificat'o pentru prosperitatea acestei Tari...”*

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Folosind un asemenea scenariu de minciuni si de teroare s'a jucat parodia de proces prin care lui Iuliu MANIU i s'au "repartizat" 154 de ani temnita (în pedepse cumulate), iar lui Ion MIHALACHE, judecatorii mai "clementi" i'au "harazit" numai 104 ani de temnita. Asa ceva pare halucinant acum. Ar mai fi de notat ca la data condamnarii lor MANIU avea aproape 75 de ani iar MIHALACHE 65. Astea erau detalii "nesemnificative" pentru judecatorii care judecau înscenarea. Asemenea condamnari, la peste o suta de de ani de temnita de fiecare inculpat, pentru oameni de etatea lui MANIU sau chiar a lui MIHALACHE erau pur si simplu expresii ale unui cinism fara echivalent în istoria românilor si a Europei moderne. Aceste condamnari semnificau, nici mai mult nici mai puțin, decât legiferarea exterminarii fizice prin supliciu carceral într'un asa numit stat de drept, asa cum se pretindea în drept dar nu mai era în fapt România dupa a doua conflagratie mondiala.

Multi straini voisera capul lui MANIU. Or, ce nu se reusera sa faca dusmanii lui de moarte dintre straini la Budapesta si Salzburg au reusit "românasii" cei noi de la Bucuresti. Era "rasplata" planuita la Moscova de ciracii lui Ilici si ai lui Djughashvili, dar împlinita de asa zisi "români sau neromâni da' pamânteni" cum le zicea pravoslavnic "poetul-beniuc" bardul de circumstanta al comunistilor. Tortionarii erau si ei pamânteni acum în Tara pe care MANIU luptase si reusise s'o întregasca si s'o aseze la masa rotunda a civilizatiilor din Europa. Doamne iarta'i Tu, desi astia stiau ce faceau.

Petru cei doi lideri ai PNT-ului au urmat ani de torturi fizice si morale greu de imaginat. Au trecut 3 ani prin temnita de la Galati. Au fost transportati întru sfârșit la Sighet. Sighetul avea sa devina templul suferintei pentru aproape toti Ctitorii României Moderne. Acolo li s'a savârsit exterminarea. Funestul eveniment s'a împlinit – în ce'l privea pe MANIU – la data de 5 Februarie a anului lui Dumnezeu 1953. Pe crucea simbolica a suferintei omenesti pe care Dumnezeu o harazise lui MANIU, Monseniorul Alexandru TODEA – Cardinalul Românilor – a reusit sa'i dea acestuia binecuvântarea. Simbolice sunt si vor ramâne pentru toata suflarea româneasca, circumstantele extraordinare si conditiile de totala conspirativitate în care actul binecuvântarii lui MANIU a fost împlinit.

Spun înțeleptii ca Dumnezeu nu'i încearca decât pe alesii lui. Sa credem cu tarie ca asa este, dar sa nu ne facem iluzii... Pe lumea asta, nimeni altcineva decât românii ei însisi nu

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

ar putea înțelege prin ce am trecut. Stim ca noi suntem cu prisosinta încercati de EL, dar nu consideram în schimb ca trebuie sa ne numim alesii Lui. Noi ne gândim ca toti oamenii suntem faptuile lui deopotriva. Asa îl vedem noi pe EL, care ne'a trimis pe Fiul LUI ca sa ne mântuiasca de înselatoarea biruinta a mortii asupra creaturilor lui Dumnezeu. Noua nu ne'a trimis nimeni nici pe Cyril, nici pe Metodiul ca sa ne arate calea. Am intrat crestini dintru început în istorie de'acum 2000 de ani si nimeni nu ne poate scoate de acolo câta vreme istorie si lume exista. Existenta unui român ca Iuliu MANIU ne este chezasie întrun convingerea asta.

Numai dupa moartea lui MANIU, supravietuitorii din lotul lui au fost mutati în alta temnita si anume la Râmnicul Sarat. Închisoarea de la Sighet paruse sa fie o culme a ororii. Ei bine, închisoarea de la Râmnicul Sarat era sa fie si mai odioasa. Aci, calaii au continuat sa'l schingiuiasca prin bataie cumplita pe Ion MIHALACHE. Sordiditatea tratamentului aplicat lui Ion MIHALACHE este de neînchipuit. Bietul lui corp încercat de suferinta a luat calea gropilor comune din preajma închisorii. Simbolic, leaderul din Transilvania era trimis în nefiinta pe pamânt românesc transilvan ;. leaderul din vechiul regat era trimis în pamântul românesc de dincolo de muntii. Trupurile lor erau înghitite de genune. Numele lor se gravau în eternitatea româneasca si sufletele lor urcau întrun nemurirea ce le fusese harazita de Creator.

Decizia actului de masacrare a lui MIHALACHE fusese luata în loc "înalt" de catre calaul Alexandru Draghici. Acest român din preajma Buzaului avea pe constiinta lui zeci de mii de morti. Victimile erau in quasitotalitate alese dintre români "de'ai lui". Toate aceste crime s'au savârsit în perioda funesta a exterminarilor de la sfârșitul deceniului cinci si în tot deceniul sase al lugubrului secol XX.

Ca si pentru Sighet, o data cu moartea lui MIHALACHE, închisoarea de la Râmnicul Sarat a fost desfiintata. Se trece astfel la ultima faza planuita de asasasini : asa zisa reeducare a supravietuitorilor înainte de eventuala lor eliberare. Eliberarile atâtea câte se vor mai putea face, dupa lungul sir de crime comise în închisori, se vor realiza si ele sub presiunea opiniilor publice din tarile libere.

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Dupa ani de tacere, pe 25 octombrie 1955 Departamentul de Stat american într'o Declaratie facuta de însusi secretarui de Stat de atunci (celebrul George C.Marshall, autorul planului care a salvat realmente Europa occidentala de debandada si de comunism) se spunea : *"În Noiembrie 1947, leaderul român Iuliu MANIU ca dealtfel mai multi membrii ai partidului national taranesc (n.n. din România) au fost trimisi în fata tribunalului militar din Bucuresti... Acest proces, (n.n. cel al lui MANIU si al fruntasilor taranisti din România) ca si acela al lui Nicola Petcov din Bulgaria, n'a fost decât o parodie de justitie, adevaratul scop al guvernantilor fiind acela de a elimina opozitia democratica fata de regimurile dominate de comunisti. MANIU, de-alungul lungii sale cariere politice, s'a luptat curajos în tara lui împotriva fortelor reactiunii si tiraniei ; el (MANIU) era aparator al libertatii individuale si o chezasie a taranimii românesti pe care a reprezentat'o ani îndelungati. El a dobândit devotametul partizanilor sai, precum si respectul si admiratia tuturor. Pierderea sa este resimtita nu numai de popoarele din Europa rasariteana, dar si de prietenii democratiei din întreaga lume".*

La durerea poporului român s'a alaturat si Franta. Georges Bidault (de mai multe ori Presedinte al Consiliului de Ministri) a declarat : *"...în aceste vremi în care libertatea oamenilor si independenta popoarelor au disparut de pe o jumătate a lumii, figura lui MANIU se identifica si se înalta ca una dintre cele mai mari, printre reprezentantii din Europa. MANIU a fost unul dintre creatorii natiunii române (n.n. : moderne). A luptat toata viata pentru dreptul popoarelor. A disparut odata cu sugrumarea libertatilor. A avut "onoarea" de a muri într' o temnita comunista. Numele lui MANIU a pastrat o rezonanta atât de mare printre patriotii români, încât dusmanii lui au asteptat trei ani mai înainte de a îndrazni sa'i reveleze disparitia. Francezii nu-i vor pastra lui Iuliu MANIU o amintire mai mica decât i-o pastreaza Românii".* Frumoase parole, nimic de zis...

Sa mentionam si omagiul lui Gabriei Puaux, fostul ambasador ai Frantei la Bucuresti, pe vremea când Iuliu MANIU prelua puterea, ca prim-ministru, în 1928 : *"...Temnitele comuniste ne'au dezvaluit secretul lor (n.n. : în parte...). Am aflat ca martiriul lui Iuliu MANIU a luat sfârșit. A sosit ceasul de a saluta memoria acestui fiu al României Mari, credincios pârna la moarte religiei lui si idealului sau de libertate si de dreptate... Am aflat de procesul acelui în care se întruchipau cele mai frumoase traditii ale patriotismului*

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE
românesc, cu un sentiment de tristete si de indignare. Deplângem profund... tacerea pe care diplomatia occidentala a pastrat'o fata de o asemenea ofensa adusa drepturilor celor mai sfinte ale omului si cetateanului..."

Vom mentiona acum o alta luare de pozitie semnificativa. Este cea a scriitorului spaniol Salvador de Madariaga obligat sa se refugieze în Franta de prigoana franchista. Într'un articol intitulat "Rusinea continua", cu referire la România el scrie : "***Gura hidoasa a gheenei si'a spus cuvântul. Ea a relevat secretul celor petrecute în pântecele monstrului. MANIU a murit la închisoare. Bratianu a murit la închisoare. Doi octagenari. Regimul care, într'un amestec abject de cinism si de ipocrizie, se lauda ca e liberatorul popoarelor, a fost atât de înfricosat de MANIU, atât de înfricosat de Bratianu, încât i'a zidit de vii pentru ca poporul român sa nu le mai poata auzi glasurile. Glasul, numai glasul celui care a fost seful taranimii, sau glasul celui ce a fost seful liberalilor, ar fi fost de ajuns – dupa marturisirea valetilor Moscovei care domnesc azi la Bucuresti – sa ridice poporul român împotriva uzurpatorului strain. Rusinea aceasta continua. Ea este în primul rând rusinea lumii occidentale. România, ca de altfel jumatarea Europei de rasarit din care face parte, ramâne victima masinii de zdrobit oameni, masina inventata de moscoviti. Si se mai discuta acum de avantajele unei coexistente pasnice. Ce coexistent pasnica se poate concepe între oamenii liberi din Apus si opresorii din Rasarit ? Într'o uitare desavârsita, milioane de Maniu si de Bratianu sunt mânati în închisori, în lagare de munca fortata din spatele gardurilor de sârma ghimpata. Asemenea garduri se întind azi de la Elba pâna la Trieste ; dincolo de asemenea garduri se târasc într'o existenta precara milioane si milioane de oameni într'o imensa închisoare care a devenit o jumatare de continent. Europeni care mai visati la coexistenta pasnica, gânditi'va la MANIU si la Bratianu !"***

Revelatoare, aceasta marturie venita de la un intelectual angajat din vest. Ea ne da o raza de lumina, noua românilor, fata de imensa tradare a unei bune parti a lumii intelectuale occidentale care sucombese farmecelor comunismului rusesc. Erau atunci "intelectuali progresisti" care adoptasera stupiditati impinse pâna la delir, declarând ca preferau sa se însele cu unul ca Sartre decât sa aiba dreptate cu Raymond Aron.

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Cum sa mai înțelegem noi românii pe occidentali în atitudinea lor ? Intuind imensa tradare al carui obiect eram noi românii, Iuliu MANIU avea sa'l întrebe pe reprezentantul britanic la Bucuresti :

"Înteleg ca guvernul britanic doreste ca România sa'si lege soarta de Rusia mai curând decât de puterile vestice anglo-saxone. Atunci as fi recunoscator sa mi se spuna asta în mod deschis".

MANIU traise întru ADEVAR si obsesia acestuia îl impingea sa someze puterile victorioase din vest, care de toata evidenta își ascundeau greu duplicitatea în privinta României.

Desi negasera cu înversunare orice aranjament cu rusii pe spinarea românilor, englezii aveau mult mai târziu sa recunoasca aceasta. Sir Archibald Clark Kerr era, în anii de la finele razboiului, ambasadorul britanic la Moscova. Împreuna cu Averell Harriman, omologul sau american aflat atunci în post si cu rusul Vâsinski, Kerr venise la Bucuresti la Iuliu MANIU ca sa'i comunice hotarârile aliatilor în privinta României, adica punerea în fata faptului implinit. Acelasi Kerr, devenit peste ani Lord Inverchapel, într'o discutie de la Ambasda britanica de la Washington avea sa'i spuna lui Rica Georgescu (cel care fusese închis în anii razboiului la Malmaison fiindca era banuit ca era favorabil pentru englezi) *ca unul dintre cele mai neplacute lucruri pe care i s'a cerut sa le faca de'alungul carierei lui de diplomat, fusese acela de a fi pus sa minta un om de talia lui MANIU.*

Au trecut o jumatate de secol de la exterminarea lui Iuliu MANIU si mai bine de patru decenii de la aceea a lui Ion MIHALACHE. Figurile lor ne apar si mai luminoase în contul perspectivei de viitor pe care jertfa lor ne'o impune. Ei au pus pe primul plan al preocupariilor lor ca oameni de stat – si ca oameni pur si simplu – conservarea constiintei nepatate. Azi, punerea moralei crestine ca factor hotarâtor al progresului nostru national este mai de actualitate ca oricând. Identificarea lor cu neamul românesc ei au dovedit'o de-alungul întregii lor vietii de apostolat, vietii pe care le'au închinat moralei crestine, democratiei si dreptatii sociale. Sunt acesti doi români un CEVA ce se cheama icoane de pastrat în constiinta neamului si pilde de urmat pentru generatiile de azi si de mâine.

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Credem cu tarie ca si noi românii AVEM DREPTUL LA NEUITARE si din acest drept suntem siguri ca va izvorî forta noastra de regenerare. Azi avem mai multa nevoie ca oricând în toata istoria noastra de doua ori milenara de aceasta regenerare. Pentru ca aceasta regenare sa FIE , nu exista alternativa la Neuitare !

În numele jertfei lui MANIU, în numele jertfei lui MIHALACHE credem ca suntem îndreptatiti ca români sa formulam câteva cereri. Cui le adresam ? În primul rând autoritatilor din România de acum. Dar le adresam mai ales constiintelor tuturor românilor în speranta ca acolo si în primul rând de acolo sa se miste ceva. Cerem sa se puna capat manipularii istoriei. Cerem sa se puna capat actiunilor de stergere a urmelor comunismului si ale neocomunismului, întelegând prin asta neprescrierea crimelor comise de comunisti si de neocomunisti. Cerem repunerea în dreturi a tuturor spoliatiilor. Cerem o totala transparenta în tratarea cazurilor celor care au facut sa curga lacrimii amare si mult sânge nevinovat. Cerem o reconsiderare din temelii a soartei actuale a taranului român si definirea în viata practica a acestuia a proprietatii care'i revine de drept asupra pamântului pe care'l munceste. Vrem ca pamântul asta al nostru al românilor sa ne poata hrani pe toti românii cu produsele curate si îndestulatoare rezultate din cultivarea lui. Ar putea si azi sa o (mai) faca... desi de mai bine cincizeci de ani nu o mai face.

Presedintele G.W. Bush, aflat recent în vizita la Bucuresti, a facut urmatoarea remarca : *“Peste tot, împrejurul nostru am vazut ca sunt prezente semnele memoriei fata de trecutul românilor si fata de contributia lor la cultura pe care o avem în comun... Vedem în piata monumente dedicate patriotilor români, cei care si'au dat viata si si'au sacrificat libertatea proprie pentru libertatea natiunii române (n.n. : era vorba de MANIU si de COPOSU). Printre monumente exista o cladire aflata acum în ruine, cea care adapostea birourile centrale ale fostei securitati. Este o marturie a tuturor atrocitatilor care au fost comise acolo... Aces trist monument aduce aminte de acei multi români curajosi care nu au mai trait sa apuce ziua de azi. Sa ne rugam pentru ei si pentru familiile lor...”*

Urmarea vizitei : câteva zile mai târziu, guvernantii actuali vor smulge literalmente placa mineralogica purtând numele lui Ion Mihalche ce se daduse unui mare bulevard din Bucuresti ! Comentariile sunt de prisos...

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

Astazi avem nevoie mai mult ca oricând sa gonim bezna istaurata si îndrumata de reaua credinta. Ascunderea adevarului si protejarea raufacatorilor nu pot sa mai fie practici ale guvernantilor unui stat care vrea cu tot dinadinsul sa se aseze în concertul statelor lumii civilizate. Ca sa vindecam ranile, nu acoperirea lor cu zdreanta minciunii trebuie sa fie solutia de ales de catre “doctorii” natiunii. Istoria trebuie sa ramâna oglinda adevarului pentru urmasi si pentru urmasi de urmasi de’ a pururea...

Omagiind pe acesti doi Ctitori de tara care au fost Iuliu MANIU si Ion MIHALACHE un gând pios sa’l adresam si celor multi dintre cei care au fost exterminati si ei pentru convingerile lor si pentru verticalitatea lor. Numele lor sunt mai rar amintite. Macar acum sa citam câteva dintre ele : Bocu Sever, Capatâneanu Dumitru, Cioculescu Radu, Ciugureanu Daniel, Dobrescu Aurel, Georgescu Vasile-Bârlad, Lugosianu Ion, Lupescu Ionel, Mironescu Gheorghe, Negrei Gabriel, Nicolau Ionel, Pâcliseanu Zenobie, Sichitiu Ion, Simionescu Cezar, Stanculescu Lucian, Vasilescu Petre si multi, multi altii care s’au sacrificat pentru tara lor si au fost pusi în pamântul gropilor comune ale României. Este pamântul tarii noastre cu ciuruit de gropi comune. Asa a fost în toata perioada în care comunistii au domnit ca stapâni prin mandat sovieto-moscovit asupra bieteii României.

Dumnezeu sa binecuvânteze poporul român martirizat de vicistudinea istoriei.

Tinerilor de astazi le cerem, cu parinteasca dragoste sau cu frateasca solidaritate, sa nu uite de jertfa unor asemenea înaintasi. Din verticalitatea unui MANIU sau a unui MIHALACHE sa’ si faca arac pentru propria lor mladita. Asa vor deveni si ei cu spatele drept si mândri de a fi români. **Desteaptate Române !**

OMAGIUL LUI IULIU MANIU SI AL LUI ION MIHALACHE

LISTA CĂTORVA ROMÂNI DIN STRAINATATE CARE AU LUAT CUNOSTINTA DE ACEST OMAGIU SI AU DECIS SA I SE ALATURE / LA LISTE DE QUELQUES ROUMAINS DE L'ÉTRANGER QUI ONT EU CONNAISSANCE DE CET HOMMAGE ET ONT VOULU S'Y JOINDRE.

BELGIA / BELGIQUE

VASILESCU LILIANA
RAUTU ANDREI

CANADA / CANADA

ROMAN MIRCEA

ELVETIA / SUISSE

IONESCU DUMITRU
MAZILU GHEORGHE

GERMANIA / ALLEMAGNE

BRAD CORIOLAN
BRAD CORIOLAN-DORU
CANTOR LIVIU
DRAGAN OVEZEA
GANE GEORG (GHEORGHE)
RUSU STELA

OLANDA/ PAYS BAS

SCUTAREANU PETRE

POLONIA / POLOGNE

POPESCU IOSIF-TOMA

SUEDIA / SUÈDE

ANTONI DUMITRU

TRIEST / TRIESTE

RUSU ALEXANDER-MARIUS

STATELE UNITE / ETATS-UNIS

BOTOS AURELIA
BOTOS SABIN
BRATU EMILIA
BUTURA LIVIU
MANOLESCU NICOLAE
MARITA TEOFIL
SCURTU MIRCEA

FRANTA / FRANCE

ANGHELESCU MIRCEA
BAJENARU STEFAN
BIANU STEFANA
CRISAN CORNEL
DIACONU PETRICA
DINULESCU CATALIN
DUCA CELESTIN
DUMITRIU ROMULUS
FLOREA CRISTIAN
IONITOIU CICERONE
IVAN ION
MALTEZIANU GILDA
MARINESCU VALERIA
MIHALCEA ILIE
MITREA URSACIUC CARMEN
NICULCE ION
OLENDRARU CORNEL
OLENDRARU ILEANA
OTPARLIC ALEXANDRU-MARIAN
OTPARLIC EUGEN
POPA TANASE
PREDOIU NICULINA
RADINA REMUS
RATIU EUGEN
SCARLATESCU VALENTIN
TACHE DOINA IVANOV
TILICHI ZOE
TSASSIS VLADITA
TUTUIANU ANA
ZANCU SERGIU

Lista ramâne deschisa ! / La liste reste ouverte !